

Ýmsar hugleiðingar
andlegs eðlis.

11 blöð.

41.

1.

Þiðna' í kernt í heimi,
þign, sem hafa þer,
Gut í alheimis geimi,
Gut í sjálfum þer.

Allt frá einni stundar
anda sól í heimi,
Allt að einum stundar
Undra krafti þeins.

Ást hins eilífsanna
epld með frelsis dug,
einleg ást til manna
öfi guðmóðs flug.

Þannig þer að þreyja,
þessu stefut er að:
Elstka, iðja, deyja,
Allt er fullkomnað.

Flæsti þeirra manna hér á landi, sem mi
 eru 60-70 ára að aldri, heyrðu þessi sönnu og
 sigildu orð, í lordinstveiri barna, er þá var notad:

"Ann elkest af því illa, er fyrirfinnst í heimis-
 um, verður gudi kennt, því hann var elsti
 orðs þess. Skuldin verður einnigis hjá
 mannum, sem elsti getti síns nafdadla
 sakleysis" og sjálfsgjörar skyldu í lífinu.
 Ver einu skapadur til að erfida, því mi enginn
 eyða afi sími í idjuleysi. Sérhverjum manni ber
 að álita þá stöðu, sem hann er í settur, eins og
 ákudna káltrun af gudi, þess að gjöra þar svo
 mikil gagn, sem honum eftir frumsta megni,
 efuna og ásigkomulagi er mögulegt."
 End hefir skapad mannum með stýrnsemi og gæfud
 honum fullkomnu frjálsræði, til þess að velja og
hafna. Mannum er því í sjálfsvald sett - se
 hann með fullri stýrnsemi og gæti hennar í hvívetna
 hve miklu, eða þá litlu, hann fer á orkud til þess,
 framkvæma vilja guds í jörðinni: Fullkoma

þeyra og betra mannlífis í heiminum, sem ívalk
er og verður háð ^{sífelldu} ~~mittu~~ stríði á milli alls þess
sem gott er og góft og hins, sem illt er og stáð-
legt allri framþróun og framförum.

Í sérhverri manns-sál er, frá fæðingu mannsins,
falinn gudlegur meisti elsti, máttar og hafsi-
leika til þess geta verið samsverka máttur guds
að ~~er~~ eilífri framþróun hins góða, ~~til~~ til
framhalds og sífelldrar viðbótar hinu mikla, eilífa
sköpunar verki gudlegrar forsjónar, meir ljóss
hálitans lífs í heimi anda og efis, með allt
er fullkomin.

Verkefni er mildið, háleitt og góft, ábyrgðin
ömnadileg, já, jafnvel ógurleg, ef um nokkra
vannastu, viljaleysi eða vissvitandi mótþróa
og fömulati er að ræða.

Það valid er ~~þvottur~~ meir er þetta:

Frjálsmeðinn er ásthorad í sjálfvald sett, að velja
ávallt og í allu tíð góða og hafna því illa og að sýna
þetta í því að hugsu gott, tala satt og gjör rétt.

An þess að gjöra lítið úr boinni - þeir hún er einn af
 áður er sagt, kirkillinn að samvinnu við gúð, þó i öðrum
 stöðvungi sé og efnum en hér er nú að eða - , en á
 selja vist, að einotris árangurs er að vanda af amari
 samvinnu við gúð, ef t.d. vörðinn stóð að eða milli
 lauda og fjáða, en þessu er, að áttunda sex mikinn
 viðgjöf á styrjöldum almennt, að enginn mæðir þessu
 til að selja líf sitt gegn lífi annars manns. Það er
 sagt um gúð, að hann lífi margt eða lítið þá viðgangur,
 sem honum lífi eðli. Þessu efni sem mögu aðru
 lokur hann fjálsrodi þá er hann vill einn gáf möm-
 unum njóta sín. Þessu efni á þessu fjálsrodi
 Hann þeim víðanlega sjálfum í holl, en þá drögun
 úr og telur fyrir þeir sem gúð vill að vandi, en hann í
 naga söli í þeir!

Þeir jatum og vandanum, en gúð er almáttugur og vörð
 áttunda jafvel til að hann taki í höndum og afstíga
 styrjöldum, Honn í veggjum glöfi og vanda og þessu lítið
 hindri allan viðgang þess eðli í höndum, en
 reynglaun sínir, að einn af einungis þessu lítið

fullkomið fjálsæði mannsins ráða, því að, þó að
 þeir munu sem þar eru að velti, eigi stíli tilgang
 hans og eðli vilji gjöra eftir hans vilja, velt hann
 - svo að í manulega vísu sé fátad hér sem aftar - að
 eiddar koma fram góðir og gófuþeir munu, sem vilja
 vera og verða samverkamannu hans til að bota
 þeirri misgjörðin þinnu fyrri og breyta hugnum manna
 svo, að engar styrjaldir eigi sér stad og þó megi
 einnig segja um þetta: Það er fullkomið!

Þú þessir manni og félög vinna að því um ár og aldir að
 bota andleg og líkamleg mein manna. Það er af vísindi
 móttunum og tókunum viderkaunt - svo eitth dómur af
 niðgunni sé tekið - að fyrsti frjó augi til yndra iel-
 kyngjadrar veldinda, svo sem bertlavelli og jofwel krabba
 meina, sé folgin í því, að bóm hafa bálguu hirtla, ein-
 kvæmstadar í líttamannu, sem, ef eðli er munt að eyða
 þeim eða upphæta þá, eflist og þróist með aldri barns-
 ins, en þú er komid í blána stöid lífs síns - sem
 eðli að vera - um eða yfir hringi-aldur, en er þá ordinn

svo magnáður fjandi, að engin hjálpa getur að haldi
 Kinnid, heldur verður hinn engi máður á hin
 fagna, engu og góða stíllta hönnu að hertungi.

Engu eit engin dæmi til að hertungi bænastráffurinn
 einu getað neinu á orðad, en þegar menn hafa leitad
 eftir því á annan hátt, að mega vera samverla -
 menn guds í því að hunda bót á þessu, þá hefir
 ein samvinnu gefid - svo elsi sé of mikið sojt -
 vonu menn góðan á augu:

þegar menninn hafa farið að reyna að kemast fyrir
 uppstótt meinsins, fundid orsökina og farið að vinnu
 að því, að útrýma veitinni í réttum tíma og á réttan hátt
 m. a. með því, að einangra boðin, byggja fyrir þann
 hjálpuveru hús og heli á heppilögum stad og veita
 þeim alla þá náttúruvi og aðhlymningu sem þeir hafa
 haft lósi á og yfir að hunda - þá, já þá hefir gud sjálfur
 Kinnid með útbreiddar hendur á augabragði þeim til
 hjálpu og til samvinnu við þá. Haus samvinnu til lag
 hefir verið, en og verður á velt þad, þegar menn hafa
 kallad á hjálpu hús í þessum efnum, að veita nagi lög

sálstíni, þressandi lífslöft, háfíloft stjál,
 neq og ómissandi lífgjafa. efni í föðuna, 1401-
 leiksvita alúð góðra vinnu, leiðbeinandi orð og
 athafnir hinna eldri við hina yngri og förnfísan
 vilja fjálda margra kvenna og karla til þess að
 hafa hjórn hinna ungu og sáttlausu smalingja.

Hér er í samleiða um góðan og förnfísan félaga
 að hafa, þar sem sjálfur guð er að verki með manni-
 num, sem að eina þarf að leggja til vinnu sína
 og góðan vilja til framkvæmda góðu og gófu
 málefni, sem guð vill að nái fram að ganga, svo
 að heimáttinn verði mörmmu seltustadur, og ekki
 vinnslu, svo, að lífid verði sem allra flóttum til gleði
 og gófu en ekki til ófaraldar, svo, að minniskun
 safni sé fjársjódi í himnum, svo, að einnig í þessu
 efni megi segja: „Þú er fullkornad“.

Þannig mætti tilfara ótal dæmi um það, að vilji
 menninnis vera samvinnu guds, þá er
 það vinnu, vinna — og að eina vinna, sem er
 neqilöft tilhögfa vort hálfu til samvinnu við hann.

Þá forsjónarinnar og spáparinnar handi erum vér
 minnir þannig ír gærdi gjördir, að vér þögur
 í þarum. aldri finnum að þu selu vosa í vinnu-
 gledinni og fjölmargir selja það eina hina
 mestu gæfu sína og gleði, að gefa unnið, enda
 unnið það áreiðanlega stríða í móti tilgangi
 guds, ef vér tengjum allt upp í höndumnar
 fyrirhafnarlaust. Þyrftum eigi annað en
 réttu út höndumnar eftir góðum lífsinu,
 með þeim ávalt sofa og eta og dvelja, án
 þess að hafa hina minnstu fyrirhöfn fyrir
 lífi vöru og armara. Væri þá lífid í samleiðni
 tilgangs-lífid og alls eigi til þess fallid að
 búa oss undir ^{þá} starfsemi ~~þeirrar~~, sem áreiðan-
 lega lídur vor í eðri og fullkunnari stígunni
 framhaldandi lífs.

Þér erum vér setti og hér eignum vér að dvelja
 lengri og stórum sína til þess að eyða
 hinni eða en efla hún góða, en það gættum vér
 að eisu með sífeltri vinnu í þjónustu guds.
 Í vinnu, hollu og samleiðni.

Sá, er þetta talar úr til góðar, gefur sjálfur ^{af eigin} regull um þetta
 sálad: þegar úr bróðurinn vorum binnir að missi fösingja
 okkar of hallvinnu margra ungra manna (árið 1887) vorum úr
 einhæðir í því að sleppa öllum tókum of þetta alþjóðlega úr
 alla laundindis starfsemi. Og man alla ofi móður okkar, er
 hún komst að þessu: „Þó of viti, að of geti elki mikil gagn
 getur úr því að ganga í Food & rúplara félagid okkar of úr samst
 að góða þad, þó of á meðan elvengum úr úr sjá mig
 sitja í fundinum með al þeirra of tala þitt í starfsemi með
 þessu, er of viss um að þad eitt nojir til þess, að þeir
 gefa elki úr þá þetta starfsemi“. Þetta dugdi; hún
 gekk í félagid hjá okkur, sat í hvarjum fundi gláð og ándgd,
 of er úr sá um hve ámt henni var um okkur, einnig
 í þessu efni, sem állu áttu, vand þad okkur inni logast
 glæði, að geta synt henni hve mikils úr virtum hana
 of elskunum, með því að starfa um okkar að málefni þvi,
 er úr vissum að henni var svo hugnað og hjartfólgið.
 Þetta var úr þou, sem gud heyrði, sú þou, sem úr átti
 of úr þess að hrösa mér sjálfum sérstaklega of ninnu í þessu efni,
 vona of að árangur þessara þouar hafi orðið mörgum til góðs:
Vinnu móður okkar í þessu of mörgu áttu, orðið áttum til góðs
 of glæði.

9

Hefir ætli mög ástíðli niðir in lóðid gud heith y innilega
nætur sem laga að fælsa eiginmann sinn eða einbason frá
bólum of elsi gletjummar og það sýnt sig að þar dugdu ætli
að eina bein, heldur sjálfstörn, framkvæmdarsamur
vilji og vinnu, vinna í þessu hátt, að beinir yfði heyrð,
sem sé, að láta þeim þverindarfulla eiginmann sinn
eða þeim létindarfulla y Hóralausa son sinn ganga í
algjört bindindi. Hefir ætli mög elsi niðir reynt
glediríkan á augur of þeirri beinaridju sinni: hálfi
heimar og sonur heimist í gáðan félags skap, að dæð sér
og óðinn til gæfu og gledi. Þegar hún, þessi myndgagnsamur
niðir sýndi það í verkum, að henni var alvara og sá þvers.
Hona bein frá ætti við, hon sjálfur gud í móti henni með
gfinum hólleikofaðm sinn og tóti ástíðin þannar, maka
eða son að sér í þessu hátt, að sýna þeim, að svo góða eigin-
hona eða niðir var með vilja sinnum, vidleitni y vinnu, að þin
"sonur eikaniáður guds" í því að hona manni sinnum eða syni
í rétta leið: Þjarlögja þá vordan soll og hona þeim útúr félags-
skap vordra manna, en láta þá ein melta gláðnum y gáðnum vinnum,
þeim, ein y henni, var alvara með að vinna að heill með þótt
sinna í frú, von y hólleika.